

A Pécsi Ítéltábla a dr. felperes neve meghatalmazott hozzátartozó (címe) és a Szabó Ügyvédi Iroda által képviselt **dr. felperes neve** címe felperesnek - a **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a Káldi és Rumi Ügyvédi Iroda által képviselt **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen ingók kiadása és egyéb iránt indított perében a Zi Törvényszék 2013. január 21. napján kelt 6.P.20.640/2011/65. számú ítélete ellen a felperes által 66. és 68. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 500.000 (ötszázezer) forintot, valamint ennek 2011. április 24. napjától június 30. napjáig évi 5,75%, 2011. július 1. napjától december 31. napjáig évi 6%, 2012. január 1. napjától június 30. napjáig évi 7%, 2013. január 1. napjától június 30. napjáig évi 5,75%, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig évi 4,25%, illetve a mindenkori késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát, valamint az állam javára, az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára 30.000 (harmincezer) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket azzal, hogy az II. rendű alperes kötelezettsége az I. rendű alperest a Zalaegerszegi Törvényszék 6.P.20.640/2011/36. számú bírósági meghagyás alapján terhelő kötelezettséggel egyetemleges.

A másodfokú bíróság a keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

A másodfokú bíróság a felperes által a II. rendű alperes javára fizetendő elsőfokú perköltséget 465.400 (négy százhatvanötezer-négy száz) forintra mérsékeli.

Kötelezi a másodfokú bíróság a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 15 napon belül 116.300 (egyszáz tizenhatezer-három száz) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 913.200 (kilencszáz tizenháromezer-kettő száz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi a másodfokú bíróság a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 40.000 (negyvenezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes a tulajdonát képező **Z, K.L** utca **0/....** szám alatti családi házas ingatlanát 2006. évben 2008. június 30. napjáig terjedő határozott időre bérbe adta a II. rendű alperesnek. A bérleti szerződésben a felek rögzítették, hogy a lakás berendezési tárgyakkal részben berendezett, megállapodtak, hogy a bérleti díjon felül a II. rendű alperes fizeti a lakás közüzemi díjait. Kikötötték, hogy a bérleti szerződés megszűnését követő 15 napon belül a II. rendű alperes a bérleményt az átadáskori állapotnak megfelelően és felszereltséggel köteles a felperes részére visszaadni. Ingóeltár nem készült.

A berendezés egy részét a II. rendű alperes a lakóépületben használta, a berendezési és személyes használati tárgyak jelentős része a melléképületbe került.

A bérleti szerződésben kikötött határozott idő letelte után a felperes és a II. rendű alperes szóban megállapodtak, hogy a II. rendű alperes az ingatlant változatlan feltételekkel bérlokként tovább használja.

A felperes 2009. január 27. napján a tulajdonában álló ingatlanra az I. rendű alperesnek 2009. április 1. napjától 2009. április 30. napjáig vételi jogot engedett. Az I. rendű alperes vételi nyilatkozatot tett, tulajdonjogát a földhivatal 2009. augusztus 28-i hatállyal bejegyezte. A felperes és az I. rendű alperes eredménytelennek bizonyuló tárgyalásokat folytattak az opciós joggal biztosított I. rendű alperesi követelés kiegyenlítéséről és az eredeti tulajdoni helyzet visszaállításáról.

Az I. rendű alperes a lakásban maradó II. rendű alperest tájékoztatta a tulajdonszerzéséről, majd vele 2010. augusztus 1. napján bérleti szerződést kötött. A szerződésben utaltak arra, hogy az előző tulajdonossal kötött bérleti szerződés alapján a II. rendű alperes hosszabb ideje a bérleményben tartózkodik. A bérlet 2011 februárjáig tartott, amikor a II. rendű alperes az ingatlanból kiköltözött.

Emellett az I. rendű alperes ingatlanközvetítői megbízási szerződést kötött az ingatlan értékesítése érdekében, a megbízotti teendőket a II. rendű alperes látta el.

Az I. rendű alperes a garázs és a melléképület kiürítésével a II. rendű alperest bízta meg. A kiürítés a felperes tudta és hozzájárulása nélkül 2011. április 24. napján olyan módon történt, hogy a II. rendű alperes által megbízott személyek (**B.V, K.T**) a garázsban és a melléképületben elhelyezett felperesi ingóságokat, használt állapotú bútorokat, háztartási berendezéseket, konyhai felszerelést, ruhákat és iratokat lomtalanítási célból, egymásra halmozva, rendezetlen állapotban az udvar fövére kipakolták.

A felperes házastársa a szomszédoktól szerzett tudomást a történetekről, a helyszínen megjelenve a kiürítés ellen tiltakozott és a rendőrséget is értesítette. A II. rendű alperes a felperes házastársának ingatlanba történő belépését megtiltotta, az ingóságokhoz való hozzáférését megakadályozta. Másnap a II. rendű alperes

utasítására a garázs és melléképület kiürítését folytatták. Az udvarra kihordott tárgyakat a felperes házastársának kérésére egy általa adott fóliával takarták le.

A kipakolásban közreműködő **B.V** vett magához a II. rendű alperes engedélyével egyes ingóságokat, majd később az I. rendű alperes egy másik megbízottja a felperes házastársát az ingatlanba beengedte, aki ekkor a még épen maradt és könnyen elszállítható tárgyakat elvitte, illetve néhány, rossz állapotba került bútort a szomszédban élő dr. V.M-nak adott.

Az időjárás viszontagságainak kitett felperesi ingóságok tönkrementek, használhatatlanná váltak, miáltal a felperest vagyoni kár érte.

A felperes házastársa az ingóságok eltulajdonítása miatt feljelentést tett, a sikkasztás vétségének megalapozott gyanúja miatt elrendelt nyomozást azonban megszüntették.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság a II. rendű alperest a megjelölt ingóságok kiadására vagy 6.089.000 forint kártérítés és ennek 2011. április 24. napjától számított törvényes mértékű kamatai, továbbá 826.102 forint közüzemi díjtartozás és törvényes mértékű késedelmi kamatai és 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezze.

Az I. rendű alperest az elsőfokú bíróság a 36. sorszámú, 2012. augusztus 28. napján jogerőre emelkedett bírósági meghagyással 11.200.000 forintban (6.089.000 forint dologi kárban, 5.000.000 forint nem vagyoni kárban és 111.000 forint egyéb költségben) valamint ennek járulékaiban marasztalta.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes és a II. rendű alperes lakásbérleti szerződést kötöttek, ami az abban meghatározott idő elteltével, 2008. június 30. napján megszűnt. Ezt követően létrejött szóbeli megállapodás az Ltv.2.§ (5) bekezdése által megkövetelt írásbeli alak hiányában semmis volt, a II. rendű alperes jogalap nélkül, majd az új tulajdonossal kötött lakásbérleti szerződés alapján birtokolta az ingatlant, mely bérleti szerződés közös megegyezéssel megszűnt. Az ellenérdekű peres felek egyezően úgy nyilatkoztak, hogy a felperesi bérbeadáskor a lakás berendezési tárgyakkal részben berendezett volt, azok egy része a lakásban maradt, a többi a melléképületbe került.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az ingók kiadása iránti keresetet nem lehetett teljesíteni, mert nem volt olyan peradat, miszerint a felperes által megjelölt ingók közül a II. rendű alperes bármit magával vitt volna. A felperes a kártérítési igény kapcsán nem bizonyította, hogy az ingóságok elszállítással és értékesítésével a II. rendű alperes 6.089.000 forint kárt okozott, a rendelkezésre álló peradatok ezt a II. rendű alperesi magatartást nem igazolták. Az udvarra pakolt ingóknak a felperes által megjelölt ingókkal való egyezőségét megállapítani nem lehetett: a felperes ez irányú bizonyítási kötelezettségének bírói tájékoztatás ellenére sem tett eleget, több tanú kihallgatását nem erre a körülményre kérte, míg egy másik tanú idézhetőségi címét bírói felhívásra sem jelentette be. A II. rendű alperesi károkozás bizonyítottságának hiányában az azzal összefüggő nem vagyoni kártérítés iránti keresetet is el kellett utasítani. A közüzemi díjak tekintetében a felperesnek

bizonyítani kellett volna, hogy a perbeli ingatlan II. rendű alperes általi használata miatt, a II. rendű alperes helyett mindösszesen 826.102 forint közüzemi díjat megfizetett, bizonyítási indítványt azonban megfelelő határidőben tájékoztatás ellenére nem terjesztett elő, a közüzemi számlák nem voltak alkalmasak a bizonyításra, a közüzemi szolgáltatók megkeresése iránti bizonyítási indítványt elkésztése miatt el kellett utasítani.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen az ítélet megváltoztatása és a II. rendű alperes keresetnek megfelelő marasztalása, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése iránt. Megítélése szerint a perben csatolt fényképfelvételek alátámasztják a károkozás bizonyítottságát. Nem vitatta, hogy a meghallgatni kért tanú címének bejelentését elmulasztotta, de mivel előadta, hogy a tanú a szomszédja, így álláspontja szerint a tanú idézhető lett volna, a bizonyítási indítványt a bíróság nem utasíthatta volna el. A rezsiköltség megfizetésére vonatkozó kötelezettséget a bérleti szerződés kifejezetten rögzítette.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó szabályokat helyesen alkalmazta, a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, azonban a helyesen megállapított tényekből tévesen következtetett arra, hogy a felperes által megjelölt és a II. rendű alperes által megsemmisítésre ítélt ingóságok azonossága részben sem állapítható meg; ennek folytán tévesen következtetett a II. rendű alperes kártérítési felelősségének hiányára is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok felhasználásával az ingóságok mibenlétére és az alperesi magatartás folytán beállott értékcsökkenésükre vonatkozó adatokkal kellett kiegészíteni.

A perben nem volt vitatott, hogy a felperes az ingatlant ingóságaitól nem ürítette ki, a bérelt ingatlanban lévő ingók is a II. rendű alperes, majd utóbb az I. rendű alperes birtokába kerültek. A II. rendű alperes 36. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt személyes előadása szerint: „A korábban ott volt berendezési tárgyak közül egy-két dolog, bútor maradt csak meg *(értsd: a lakásban)* a többivel az lett, hogy még a beköltözésünk előtt mind kihordtuk őket a garázsba, illetve az amellet lévő melléképületbe, mindezt a Horváthék tudtával tettem. Ezek a holmik végig ott maradtak ezekben a helyiségekben, amik zárva voltak. Arra nézve, hogy mi maradt a beköltözésünk után a házban, azt válaszolom, hogy egy fekete íróasztal, egy könyvespolc, egy-két virág, csillár és talán konyhaszék.”

A II. rendű alperes soha nem állította, hogy a kiürítéssel érintett ingóságok saját vagy perben nem álló harmadik személy hátrahagyott ingóságai lettek volna, amiként azt sem, hogy megbízója, az I. rendű alperes az ingatlanban tárolt dolgokon is tulajdonjogot szerzett volna. Utóbbi tekintetben a tulajdonviszonyok egyértelműségére utal a II. rendű alperes 36. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt alábbi személyes előadása: „A P... részéről... jelentkezett egy illető, felmutatott egy

tulajdoni lap másolatot, közölte azt, hogy ők szerezték meg az *ingatlan* tulajdonjogát."

Az ingóságok tehát a II. rendű alperes által is tudottan a felperes tulajdonában maradtak, azokkal a felperes (és nem az I. rendű, illetve a II. rendű alperes) volt jogosult rendelkezni.

Semmiféle kétség nem fér ahhoz sem, hogy az udvarra a felperesi ingók kerültek. A 2011. augusztus 17. napján fogatosított rendőrségi kihallgatása során (nyomozati iratok 201. oldal) a II. rendű alperes maga is ebben az értelemben nyilatkozott: „Az ingatlant 2006 májusában vettem bérbe...Ekkor a lakás összes berendezési tárgyait a lakásból a garázsba és a melléképületbe pakoltuk ki.” „Ez egy nagy részben bútorozott ingatlan volt...” „Már a kiköltözésünk után hívtak a P...tól, hogy a garázst és a melléképületet ürítsük ki.” „Amikor az ingatlankiürítés...folyt, valaki kihívta a rendőrséget,...közöltem velük, hogy ha valamit szeretnének, beszéljenek a P...sal és otthagytam őket.” „Másnap reggel odahívtam az embereket, hogy a félbehagyott munkát fejezzük be....Ekkor felperes egy fóliával letakarta az udvaron összerakott *dolgait*, majd távoztam.”

A II. rendű alperes önhatalmúlag, a tulajdonos megkerülésével, illetve utóbb (a kipakolás folytatása során) már a tulajdonos akarata ellenére rendelkezett a felperesi ingóságokkal, amit számos, a perben rendelkezésre álló adat támaszt alá. A nyomozás során K.T tanúkihallgatásáról 2012. január 3. napján felvett jegyzőkönyv (nyomozati iratok 299. oldal) szerint: „Ezen tárgyak közül - emlékezetem szerint - a V pár dolgot magával vitt, mivel a Z megengedte neki.” K.T 2012. október 8-i, 52. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt perbeli tanúvallomása szerint: „A II.rendű alperes úgy tudom, hogy a B V-nek előzetesen azt mondta, hogy amit ki kell pakolnunk, az szemét és hogy azt válogassuk ki.”

2011. április 24-i rendőrségi jelentésben foglaltak szerint a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy „felperesnek már semmi köze a házhoz és ha esetleg olyan bútorokat raktak ki, melyek tulajdonát képezik, azt bizonyítsa be.”

A kipakolt és a felperes által per tárgyává tett ingóságok részbeni egyezőségét támasztja alá a nyomozás során K.T tanúkihallgatásáról 2012. január 3. napján felvett jegyzőkönyv (nyomozati iratok 299. oldal), melyben a tanú a perben előterjesztett ingólistával azonos lista elébe tárását követően az alábbiak szerint nyilatkozott: „ezen tárgyak közül csak a következőkre emlékszem: egy db fekete íróasztal, tükrös szekrény, egy db magas szekrénysor, csillár, mosogatógép, hűtőszekrény, egy db szőnyeg, volt továbbá - emlékezetem szerint - egy férfi nevére kiállított doktori oklevél bekeretezve.”

K.T 2012. október 8-i, 52. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt perbeli tanúvallomása szerint arra a kérdésre, miszerint mosógépre, mosogatógépre, hűtőszekrényre emlékszik-e, találkozott-e ilyen tárgyakkal: „Igen, ilyenekkel is találkoztam a pakolásnál. Amire emlékszem, háztartási gépre, hogy pakolnom kellett, ez a mosogatógép volt, illetőleg a mélyhűtőláda. Azt nem tudom, hogy ezek működőképes állapotban voltak-e.”

B.V tanú 57. sorszámú jegyzőkönyvben felvett vallomása szerint: „A B úr azt mondta, hogy eladta az ingatlant és hogy segítsek kipakolni.” „Sok minden volt ott.” „Háztartási gépek is voltak, mosógépre emlékszem.” „Valóban, voltak iratok is.”

„Volt olyan holmi, amit valóban a II.rendű alperes adott, így amire emlékszem, az egy asztal, egy forgószék.”

B.A (2011. március 21-től az I. rendű alperes megbízásából a volt felperesi ingatlan őrzését, gondozását látta el) 2012. április 13. napján felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyvében foglaltak szerint (nyomozati iratok 311. oldal) „Azt hittem, hogy ezek a tárgyak a B-é, aki addig ott lakott.” A lista elé tárását követően: „A ruhákra, telefonra, fekete szekrényre és íróasztalra és egy öreg hűtőre emlékszem. Ezek ott voltak a kupacban, a többi tárgy, ami a listán szerepel, biztosan nem volt ott.”

Dr. **V.M** tanú vallomásában foglaltak szerint (40. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) az udvarra „vegyes dolgok” kerültek, voltak közöttük ruhaneműk, műszaki holmik, volt bicikli, bútorok is, sok minden. „A kipakolt holmikat 2-3 ember rakosgatta, válogatta azokat és vittek el belőlük. Én elkértem az E-től *(a felperes házastársától)* két fotelt, kanapét, de azokat később el is dobtam, mert korábban nem láttam, hogy milyen rettenetes állapotban voltak.”

Az ingóságok állagát, minőségét **K.T** is az „elhanyagolt, régi, értéktelen” jelzőkkel illette.

Ami az udvarra kihordott tárgyak sorsát illeti, a felperesi képviselő utóbb **B.A** közreműködése mellett a kihordott ingóságok egy részét át tudta válogatni, hivatkozása szerint néhány dolgot gépkocsival elszállított, ekkorra azonban a holmik egy része az eső miatt is olyan állapotban volt, hogy közülük nem kívánt elvinni semmit.

A végkifejletet a nyomozás során 2011. november 10. napján a helyszínen megtartott szemle jegyzőkönyv rögzíti; eszerint a garázzsal szemben a bejárati kapun belül egy törmelék kupac látható, melyben régi hűtőszekrény, bútor, ruhadarabok, valamint mindenféle irat látható, amelyek szét vannak ázva.

A fenti adatok alapján okszerűen következtetni lehetett és kellett arra, hogy a felperest ingóságai megsemmisülése folytán kár érte.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a II. rendű alperes - aki az ingóságoknak nincs a birtokában - ingó kiadására nem kötelezhető.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a II. rendű alperest a felperessel szemben az ingóságokkal kapcsolatos szerződéses kötelezettség a kiürítés időpontjában nem terhelte. A felperessel korábban kötött bérleti szerződésből eredő, a bérlemény átadáskori állapotnak megfelelő felszereltséggel történő visszaadására vonatkozó II. rendű alperesi kötelezettség teljesítése a tulajdonos-változás okán lehetetlenült, az ingóságokra vonatkozóan önálló, ekként alakításuk nélkül is érvényesnek tekinthető megállapodás a peres felek között nem jött létre. A II. rendű alperes a felelős őrző Ptk. 196.§-ában meghatározott pozíciójában is csak addig volt, amíg az új tulajdonossal fennálló bérleti jogviszony megszűntéig jogosult maradt az ingók tárolási helyül szolgáló ingatlan birtoklására.

Az ingókra vonatkozó kötelmi, illetve felelős őrzői kötelezettség hiánya azonban a II. rendű alperest nem mentesítette a felperes tulajdonjogának tiszteletben tartásával kapcsolatos kötelezettsége alól. A tulajdonjog, mint abszolút szerkezetű dologi jog

lényeges tartalma, hogy illetéktelenek a dologgal nem rendelkezhetnek, attól tartózkodniuk kell. A II. rendű alperesnek ezt szem előtt tartva kellett volna eljárnia akkor, amikor az I. rendű alperes tulajdonába került ingatlan felperesi ingóságoktól történő kiürítésére vonatkozó megbízást elfogadta, illetve teljesítette. Nincs peradat arra nézve, hogy a II. rendű alperes felhívta-e a megbízója figyelmét a tárolt ingóságok tulajdoni viszonyaira (amire egyebekben a felelős őrzése lezárultával, az őrizet végaktusaként is köteles lett volna), de még ha enélkül fogadta is el a megbízást, annak mikénti teljesítéséről önállóan rendelkezett, így nem lett volna akadálya annak sem, hogy a felperest a kiürítésről értesítse, ingóságai átvételére és elszállítására lehetőséget biztosítson, miáltal az I. rendű alperesi megbízás szerződésszerű teljesítése (Ptk.474.§ (2) bekezdés) és a felperes tulajdonjogának tiszteletben tartása összehangolható maradt volna.

Ezzel szemben a II. rendű alperes nem az elvárható módon, hanem éppen ellenkezőleg cselekedett, amikor a kiürítés ellen a tulajdonos képviselőjében a helyszínen fellépő személyt elzárta az ingóságokhoz való hozzáféréstől, őt a kárenyhítésben is akadályozta.

Az ingóságok a korábbi zárt tárolóhelyükről a II. rendű alperes jogosulatlan rendelkezése folytán szabad ég alá kerültek, a ponyvával való letakarás, mint felperesi kármentés a pusztán földön elhelyezett ingóságok tekintetében nyilvánvalóan igen csekély eredménnyel járhatott. Így az állagmegőrzésre alkalmatlan körülmények között történő elhelyezés (és egyes ingóságok illetéktelenek általi birtokbavétele) folytán bekövetkezett értékcsökkenés olyan kár, melyért a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján a magát a felelősség alól kimenteni nem képes II. rendű alperes felelős, aki az ingóságokban bekövetkezett értékcsökkenést a Ptk.355.§ (1) és (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel köteles megtéríteni.

Tényszerű, hogy a bekövetkezett kár pontos mértéke bizonyítás útján nem volt megállapítható. A fényképfelvételek tanúsága szerint a különböző tárgyakat teljes összevisszaságban, egymás hegyén-hátán helyezték el abban az udvarban, ahová a felperes, illetve megbízottja már nem, vagy csak külön utánjárás és I. rendű alperesi engedély alapján volt jogosult bejárni. Ilyen körülmények között az ingóságok tételes leltározása a felperes számára gyakorlatilag lehetetlenné vált, az ebből eredő bizonyítási nehézségek azonban nem szolgálhatnak a II. rendű alperes előnyére.

Mivel a kár mértéke pontosan nem számítható ki, valamennyi körülményt mérlegelve a perbeli esetben a károkozásért felelős II. rendű alperest a Ptk.359.§ (1) bekezdése alapján olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kellett kötelezni, amely a károsult felperes teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

Az ingóságok nagy, csaknem teljes háztartást kitevő mennyiségére, használatára, a fűtetlen mellékhelyiségben hosszabb időn át történő tárolással is feltételezhetően összefüggésben álló, a tanúk által hivatkozott már meglévő állagromlásra és arra is figyelemmel, hogy egyedileg jelentősebb értéket képviselő ingóság megsemmisülése nem volt bizonyítható, a másodfokú bíróság 500.000 forintot talált olyan összegű általános kártérítésnek, mely a felhívott célra szükséges és indokolt.

A közüzemi díjtartozásokat illetően az egész követeléshez viszonyítva kisebb résztételek kapcsán volt a II. rendű alperes érintettsége kimutatható. A felperes által 58. sorszám alatt csatolt közüzemi felszólítások és számlák alapján a tartozások több fogyasztási helyen keletkeztek, a különböző számlákon különböző partnerszámok szerepelnek. A felperes neve mellett feltüntetett lakcímadatokból arra lehet következtetni, hogy a 0000000000 partnerszámú, 2010. november 5-i esedékességű 31.841 forint összegű áram részszámla kapcsolódik a perbeli ingatlanhoz, a gázszámlákat illetően pedig a 0000000000 partnerszám feltüntetésével kiküldött, 2011. március 23. napján kelt kikapcsolási értesítő, mely a 2010. november-decemberi, 2011. január-februári kiegyenlített számlák kapcsán 78.626 forint tartozást közöl. Bizonyosan nem a perbeli ingatlanhoz kapcsolódik a 392.615 forint összegű gáz elszámoló számla, melyen a fogyasztás helyként hévízi cím van feltüntetve. Így 31.841 forint összegű áram- és 78.626 forint gázdíj tekintetében feltételezhető, hogy az ingatlant 2011 februárjáig használó II. rendű alperes közüzemi fogyasztása kapcsán a felperessel szemben kívántak a szolgáltatók követelést érvényesíteni. Miután azonban időközben újabb tulajdonosváltás is bekövetkezett, valóban szükséges lett volna annak igazolása is az elsőfokú bíróság felhívásának megfelelően, hogy ezeket a követeléseket a felperes megfizette, ténylegesen is az ő terhére estek. Így helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ennek bizonyítatlansága okán nem kötelezhető a II. rendű alperes a követelés megfizetésére. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy személyhez fűződő jogát sértette a II. rendű alperes, minek következtében nem vagyoni hátrány érte.

A bizonyítatlanságot ezen követelésrészek tekintetében a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság helyes következtetése szerint a felperes terhére kellett értékelni.

A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján akként változtatta meg, hogy a II. rendű alperest 500.000 forint általános kártérítés, ennek járulékai és az ekként pervesztessé vált követelésrészeire eső elsőfokú illeték megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan tekintette a keresetet elutasítottnak.

A késedelmi kamatokban történő marasztalás alapja a Ptk.360.§ (1) bekezdése, mértékére a Ptk.360.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó 301.§(1) bekezdése irányadó.

Miután a marasztalás olyan kártérítési összegre vonatkozik, ami az I. rendű alperesi marasztalásnak is része, a Ptk.344.§ (1) bekezdésére és a Ptk.337.§ (1) bekezdésére is figyelemmel ki kellett mondani, hogy a II. rendű alperes kötelezettsége az I. rendű alperes bírósági meghagyásban foglalt kötelezésével egyetemleges.

A megváltoztatás folytán a felperes kisebb részben ($500.000/11.915.102=4,2\%$) pernyertes lett, amit az elsőfokú perköltségről történő rendelkezésnél is figyelembe kellett venni. Az elsőfokú bíróság a pervesztésnek tekintett felperest 508.000 forint

alperesi jogi képvisellel felmerült költség megfizetésére kötelezte, ezt a Pp.81.§ (1) bekezdésének alkalmazhatósága folytán csökkenteni kellett a II. rendű alperesi pervesztességre eső résszel, illetve a felperest pernyertessége arányában megillető költségeivel kétszer ($508.000 \times 0.042 =$) 21.300 forinttal kellett csökkenteni.

A 11.912.102 forint fellebbezési pertárgyértékhez képest a felperes az 500.000 forintra vonatkozó marasztalása tekintetében csupán 4,2% mértékben lett a másodfokú eljárásban pernyertes. A felperes jogi képviseletében felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *b)* pontja és 5.§-a alapján megállapítható ügyvédi munkadíjat a tárgyaláson kívül történő elbírálásra is figyelemmel a másodfokú bíróság indokoltnak tartotta mérsékelni és mindkét fél esetében 100.000 forint + ÁFA, 127.000 forint összegben számította fel. A felperes pernyertességére eső rész 5.300 forint, míg a túlnyomórészben pernyertes alperes a másodfokú eljárásban figyelembe vett 127.000 forint ügyvédi munkadíjból a 95,8%-ának megfelelő 121.600 forint megfizetésére jogosult. A kettő összeg különbözeteként jelentkező 116.300 forintot a másodfokú eljárásban nagyobb részben pervesztés felperes köteles megfizetni a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes javára.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes és a II. rendű alperes Pp.81.§ (1) bekezdése és az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az állam javára.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének *f)* pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2013. szeptember 26.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró